

[Arbejdsministeren]

tendens til større forskel mellem kvindeløn og mandeløn. Nu er det jo ikke noget, vi fastsætter pr. diktat her i Folketinget. Det er noget, der sker ude på arbejdsmarkedet. Det hænger sammen med, at kvinderne i vid udstrækning ikke har sørget for at få den uddannelsesmæssige baggrund, ikke har sørget for at vælge de fag, hvor der er det store efterspørgselspres efter arbejdskraft.

Jeg er sikker på, at mange kvinder ved at gå ind i f.eks. jern- og metalindustrien, hvor man stort set i hele landet har flaskehalsproblemer, altså har mangel på arbejdskraft i et eksportorienteret erhverv, vil have meget stor mulighed for at sikre sig en løn, der er væsentlig højere end den gennemsnitsløn, kvinder på arbejdsmarkedet får i dag. Det er en anden grund til, at jeg anbefaler, at man vælger fag, hvor der er efterspørgsel efter arbejdskraft.

Jeg vil da godt give fru Elisabeth Bruun Olesen ret i, at uddannelse i sig selv ikke er nok, men uddannelse plus holdningspåvirkning plus det, at vi vænner os til at have kvinder på arbejdsmarkedet på lige fod med mænd, er det, der skal til for, at vi kan vende udviklingen.

Fru Helle Degn efterlyste de konkrete tal for tilgangen til uddannelsesydelse, iværksætterydelse. Jeg har nævnt, at det totalt set er 5.670 personer, men det er måske mere interessant at se på tallene for juli og august måned, for da var tilgangen 2.100, som fordeler sig med små 1.900 på uddannelsesydelse og godt 200 på iværksætterydelse. Det er de konkrete tal, og i løbet af to måneder er det faktisk ret mange af de langtidsledige at hjælpe.

Når fru Helle Degn siger, at 100.000 kvinder har brug for en hjælpende hånd, er det misbrug af statistikken, for når vi taler om antallet af personer, som har været arbejdsløse i mere end 9 måneder, er det af både mænd og kvinder i alt 75.000. Resten, op til de 215.000, er nogle, der har arbejdet på deltid, nogle, der har beskæftigelse i nogle uger og så bliver arbejdsløse. Det er altså et gennemsnitstal, hvor den reelle langtidsarbejdsløshed, det antal, der har været arbejdsløse i mere end 9 måneder, er 75.000.

Når vi så fordeler det på mænd og kvinder, og når vi ved hjælp af uddannelsesydelser og iværksættertydelser inden for to måneder hjælper over 2.000 personer, som har

haft denne lange ledighed, bliver det en meget stor procentdel. Vi har håb om, at den bliver endnu større. Vi har håb om, at fagbevægelsen og oppositionen bakker op bag, at de arbejdsløse anvender denne lov. Vi afsætter gerne endnu flere midler på statsbudgettet til, at man får uddannelse samtidig med, at man får dagpenge, men de konkrete tal viser altså, at der er sket noget.

Til fru Helle Degn vil jeg også sige, at jeg nødig vil tages til indtægt for stor optimisme, for, at problemet er løst. Det var ikke det, jeg gav udtryk for. Det, jeg gav udtryk for, var, at der tilsyneladende her i 1986 er sket en vending i tendensen. I stedet for, at kvindernes andel af arbejdsløsheden er steget og steget og steget, er den altså faldet en lille smule i år. Det synes jeg er positivt.

Så siger fru Lilli Gyldenkilde, at det er lånte fjer. Jeg vil da gerne medgive fru Lilli Gyldenkilde, at forslaget om flere ligestillingskonsulenter kom fra SF. Jeg vil også gerne medgive fru Lilli Gyldenkilde, at jeg var meget påvirket af, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening og FTF og Akademikerne Centralorganisation mente, at de alle sammen skal gøre en indsats for at øge ligestillingen, for at øge kvindernes beskæftigelse, men de mente også, at det gjorde vi måske bedre ved at dreje arbejdsformidlingssystemets indsats.

Da jeg gerne lytter til, hvad arbejdsmarkedets parter siger til mig, er det rigtigt, at jeg i en periode overvejede, om det ikke ville være mere hensigtsmæssigt. Men da jeg så fandt ud af, at det ville resten af Folketinget ikke være enig med mig i, syntes jeg, at sagen, det at gøre noget ekstra for kvindernes ligestilling på arbejdsmarkedet, var så vigtig, at det var bedre at være med i en samlet løsning.

Jeg er da også glad for, at det har ført til en fleksibel holdning hos forslagsstillerne, sådan at den ligestillingskonsulent, som oprindeligt ifølge forslaget skulle have været ansat på Bornholm, hvor de ikke har brug for ligestillingskonsulenten, er blevet flyttet til København, hvor vi i øvrigt har ansat nogle ekstra ud over det, vi har fået pålagt, fordi der er behov for en større indsats.

Det sidste kan fru Lilli Gyldenkilde i hvert fald ikke tage æren for. Hun kan heller ikke tage æren for, at det er blevet fremrykket i forhold til beslutningsforslaget.